

Ἔπεσεν ἀνοιωστος αὐτόθ. Θά' ρθω νὰ σὲ ξυπνήσω τὴ νύχτα νὰ πάμε 'ς τὴν ἐκκλησιά, μπὰς καὶ 'πομεινὴς ἀνοιωστος καὶ κοιμηθῆς ὡς τὸ πρῶτ' Σίφν. Ἦπῃρα ἔναν ὕπνο ἀνοιωστο αὐτόθ. Κ' μούδανι ἢ βασ' λουπούλλα ἀνοιοῦντ' ΑἼν. Μέθ' οἱ κί γίθ' κί σκνίπα κί ἀπουῖ' μήθ' κί κ' ἐπισὶ ἀνοιοῦντους αὐτόθ. Πλάγιασι κί ῥ' μήθ' κί ὡς τοῦ προῦ ἀνοιοῦντ', γιατί ἦταν κ' ρα-σμέθ' αὐτόθ. Ἦ βασίλισσα χουγιάζ' τὸ βασιλόπ' ἄλλο νὰ σ' κωθῇ, τὸν τραυᾶ, τὸν κουνεῖ, 'κεῖνος ἦδ' ἀνα ἀνοιωτος Γέν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνόητος 2. γ) Ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος, ἀνί-κανος Θράκ. : Εἶναι παιδί ἀνοιωτο 'ς τὴν τέχνη. 3) Ὡς οὐς., βαθὺς ὕπνος Μῆλ. : Ἔπεσε 'ς τὸν ἀνοιωστο.

άνομα ἐπίρρ. Κρήτ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)—Λεξ. Δεὲκ Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνομος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Παρανόμως ἐνθ' ἄν. : Ἄνομα ἐστεφανώθην Χαλδ. || Φρ. Ἄνομά σου! ἢ ἄνομά σου, ἄζουδε - κακομοίρη! κττ. (ἀλλοί-μονόν σου, δυστυχία σου! Φρ. ἐλλειπτική ἐκ πληρεστερας : μήπως τιμωρηθῆς ἄνομα! ἂν τιμωρηθῆς ἢ καταδικασθῆς ἄνομα! κττ.) Κρήτ.

ἀνομία ἢ, Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνομίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνομία Ἦπ. Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. ἀνομά Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀνομία.

1) Κακὴ πράξις, ἀδικία, ἀμάρτημα ἐνθ' ἄν. : Πολλὰ ἀνομίας ἐποίκε Χαλδ. Ἀσ' σὰ πολλὰ τ' ἀνομίας ἀτ' ψυχο-μαδεῖ καὶ κ' ἀποθάν' (ἐκ τοῦ κί ἀποθάν') Τραπ. Ἀτὸ ντ' εὐτάς ἀνομίαν ἐν' (εὐτάς=κάμνεις) Χαλδ. Ἀμέτρητα εἶναι τ' ἀνομίας τ' ἐποίκεν (τάς ὁποίας ἔκαμεν) αὐτόθ. || Φρ. Μπῆκε 'ς τὴν ἀνομία (ζώσης τῆς συζύγου του ἔλαβε παλ-λακίδα πρὸς ἀπόκτησιν ἄρρενος τέκνου) Λακων. || Ἄσμ.

Δὲν εἶναι κρῖμα κί ἀδικο καὶ ἀνομὰ μεγάλη νὰ πολεμᾷν οἱ ἑκατὸ μ' ἐννεὰ χιλιάδες Τούρκους ;

Ἦπ.

Δὲν εἶναι κρῖμα κί ἀνομὰ, παρανομὰ μεγάλη ; ἐξεύωσαν τὸν Κωσταντῆν μὲ τ' ἄγρὸν τὸ βονβάλιν νὰ κουβαλήσῃ μάρμαρα ἀπ' τὸ μαρμαροβούινον!

Τραπ. 2) Μετων. ἀδικος, κακὸς ἄνθρωπος Κρήτ. : Ἄσμ. Μωρὴ σκύλλα, μωρ' ἀνομιά, σκύλλα μαγαρισμένη Κρήτ.

Καὶ τὸ προῦ σηκώνεται ἢ ἀνομὰ κ' ἢ σκύλλα αὐτόθ.

ἀνομίτακας ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνομίτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ακας.

Ἀνθρωπος μετὰ παλλακίδος συζῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ζώσης τῆς ἀτέκνου συζύγου λαμβάνει παλλα-κίδα πρὸς ἀπόκτησιν ἄρρένων τέκνων Συνών. ἀνομί-της 1, ἄνομος 1 β, παρανομίτης.

ἀνομίτης ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνομία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀκλήριτης.

1) Ἀνομίτακας, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. Ὡ, τὸν ἀνομίτην!

2) Τὸ τέκνον τοῦ ἀνομίτη ἐνθ' ἄν.

ἀνόμομα τό, ἀμάρτ. ἀνάμομαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀνομόνω, παρ' ὃ καὶ ἀναμόνω.

Ἦ ὑψωσις τῆς χειρὸς πρὸς καταφορὰν πλήγματος.

ἀνομομάζωμα τό, ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 2 18,234.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνομος καὶ τοῦ οὐς. μάζωμα.

Κατὰ πληθ., τὰ παρανόμως, ἀδίκως συναχθέντα κέρδη :

Παροιμ. φρ. Ἀνομομαζώματα διαβολοσκοπίσματα (εὐκόλως ἀποβάλλει τις ὅσα ἀνόμως συνεκέντρωσε). Πβ. ἀνεμο-μάδεμα, ἀνεμομάζεμα, ἀνεμομάζωμα.

ἀνομόνω Λεξ. Δημητρ. ἀναμόνω Εὐβ. —ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 232 ἀναμόν-νω Κύπρ. ἀναμόνου Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ὁμόνω. Πβ. καὶ μεσν. ἀνόμνυμι ἐν Θησαυρ.

1) Ὁρκίζομαι Εὐβ. Σκόπ. —ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Δημητρ. : Σὰ λές ἀλήθεια, γιατί δὲν ἀναμόν'ς; Σκόπ. Ἀνά-μουνι 'ς τοῦ Θεοῦ κί 'ς τ' Παναῖα ὅτ' δὲν τοῦ πῆρ' αὐτὸς αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μὰ γὼ τὸν ἥλιο ἀνάμοσα ποτὲ μὴν τραγουδήσω (τὸν ἥλιο ἀντὶ 'ς τὸν ἥλιο) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὑψώνω τὴν χεῖρα διὰ νὰ κτυπήσω τινά, ἐπιχειρῶ νὰ κτυπήσω τινά (ἢ σημ. προήλθεν ἐκ τῆς συνηθείας νὰ ὑψώνῃ ὁ ὀρκιζόμενος τὴν χεῖρα) Κύπρ. : Ἀνάμοσεν νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἀνάμοσεν νὰ τοῦ δώσῃ μᾶν, μὰ 'ἐν τὸν ἀφή-κασιν. Συνών. ἐξαμόνω.

ἄνομος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄνουμους βόρ. ἰδιώμ. ἄνιμους Κυδων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄνομος. Ὁ τύπ. ἄνιμους διὰ τὸ ἄνε-μος > ἄνιμους καὶ ἄνεμος > ἄνομος διὰ γλωσσικὴν σύγχυσιν.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ τηρῶν τὸν νόμον, παράνο-μος, ἀδικος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) : Ἄνομο πράμα πολλαχ. Ἀδὰ 'ς σὸν τόπον πολλὰ ἄνομα σνοικέσια ἴνουντιαν (γίνονται) Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Χριστέ μ', γιατί σ' ἐσταύρωσαν οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι ; Ἦπ.

Σήμερα βάλαν τὴ βουλή οἱ ἄνομοι Ὁβραῖοι, οἱ ἄνομ', οἱ παράνομοι κ' οἱ τρισκαταραμένοι αὐτόθ.

Ἐφταίγουν οἱ ἄνομοι, οἱ σκύλλοι οἱ Σαμιῶτες Χίος (Καρδάμ.)

Ἀνοιξε, γιὲ τῆς ἄνομης, ἀνοιξε, γιὲ τῆς κούρβας Κύπρ.

Τὴ μάννα σου τὴν ἄνομη βὼ θὰ τὴν κάμ' ἀνέμη Μεγίστ. 2) Ὁ μετὰ παλλακίδος συζῶν πρὸς ἀπό-κτησιν ἄρρένων τέκνων Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀνομί-τακας, ἀνομίτης 1, παρανομίτης.

Β) Τὸ οὐδ. οὐς. 1) Βλάβη, κακόν, συμφορὰ Κρήτ. : Ἄνομο καὶ κακὴ ὥρα νὰ σοῦ λάχῃ! (ἄρὰ) Ἀδικία κί ἄνομο νὰ τῶν ἔρθῃ! Συνών. ἀδικία 3, ἀδικο 3. 2) Ἀμαρ-τία, ἀνόμημα Προπ. (Κύζ.) : Νὰ σ' εὔρῃ τ' ἄνομό σου! (ἄρὰ) Πβ. ἀμάρτημα, ἀμαρτία 1, ἀμαρτοσύνη, ἀμαρτωλία, κρῖμα.

ἀνομπριά ἢ πολλαχ. ἀνοβρία Πελοπν. (Λακων.) ἀνοβρία Κρήτ. ἀνομπριά Ἦπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Κεφα-λόβρ.) ἀνοβρία Α.Κρήτ. (Σητ.) Παξ. Σίφν. ἀνοβρία Κύπρ. Μύκ. ἀνεβρία Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνορκὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀνομβρία. Τὸ ἀνεβρία κατ' ἐπίρρ. τοῦ συνων. ἀνεβρία.

Ἐλλειψις βροχῆς. ἀνομβρία, αὐχμηρότης ἐνθ' ἄν. : Ὅταν εἶναι ἀνοβρία, στέκονται τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ (σιέ-κονται = παύουν νὰ ρέουν) Σίφν. Ἐξεραθήκανε οἱ ἔλαιες ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀνοβρία Παξ. Φέτος ἦταν ἀνοβρία τὸ 'ἐν ἔγιναν τὰ σπαρτὰ Κύπρ. || Παροιμ. Ὡς τὴν ἀνορκὰν 'φελᾶ τῶαί τὸ χαλάζιν (ἐν ἐλλείψει τοῦ καλυτέρου δύναται νὰ παράσχῃ ὠφέλειαν καὶ πενιχρὸν καὶ μικροῦ λόγου ἄξιον) Κύπρ. Ὡς τὴν ἀνομπριά καλό 'ν' κί τοῦ χαλάζ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἦπ. Στερελλ. (Κεφαλόβρ.) Συνών. ἀβρε-

ξιά, ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνακρέμασι 3, ἀνεριά, ἀνέχεια 2 β, ἀνομπρίλα, ἀνυδριά.

άνομπρίλα ή, ἀμάρτ. ἀνιόβριλα Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνομπριά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.

Ἄνομπριά, ὁ ἰδ.

***άνομπρῶ**, ἀναδρῶ Θήρ. ἀνεδρῶ Θήρ. ἀναδρέω
Πελοπν. (Μάν.) ἀναδρίζω Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνομβρῶ. Ἐν τοῖς τύπ. ἀναδρῶ
καὶ ἀνεδρῶ ἀποκατεστήθη ή πρόθ. ἀνὰ -ἀνε. Πβ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 24 (1912) 27.

Μετβ. ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὑγρόν, ἐπὶ ἀγγείου ἔνθ' ἀν.:
Ἀναδρέει τὸ κανάτι - τὸ σταμνὶ (ἐνν. κρασί - λάδι - νερὸ κττ.)
Μάν. Καὶ ἀμτβ. ἀναβλύζω, ἀναβρύω ἔνθ' ἀν. Ἀναδρίζει
τὸ νερὸ Κρήτ. Πβ. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρυσῶ, ἀνα-
βρύω 1 καὶ 2, ἀναδίνω B 7, ἀνατέλλω 3, ἀνοίγω B 4.

άνονείδιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνούδιστος Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνονείδιστος. Ὁ τύπ. ἀνού-
διστος διὰ τὸ ἄνουδίζω παρὰ τὸ ὄνειδίζω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ὀνειδίσῃ
δι' ἐλάττωμα σωματικὸν ἢ ἠθικὸν καὶ γενικώτερον ὁ ἀνε-
πίληπτος, ἄψογος ἔνθ' ἀν.: Ἀβούτος ἄρθεπος ἀνούδιστος ἔν'
Χαλδ. || Φρ. Ἀνούδιστον ψωμὶν τρώγω (ζῶ τιμίως ἐργαζό-
μενος) Κερασ. Χαλδ.

άνονείρευτος ἐπίθ. ΚΠαλλαμ. Δεκατετράστ. 30.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὄνειρευτός
<ὄνειρεύομαι.

Ὁ μὴ βλέπων ὄνειρα Ποίημ.

Ἀγαπῶ καὶ μισῶ, ξεχνῶ, θυμᾶμαι,
μ' ὄνειρο ζῶ, ἀνονείρευτος κοιμᾶμαι.

άνονοματέλλι τό, ἀνουματέλλ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀνονόματος καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -έλλι.

Τὸ ἀβάπτιστον βρέφος (κυρίως τὸ μὴ λαβὼν ἀκόμη
ὄνομα διὰ τοῦ βαπτίσματος). Πβ. *ἀνονομάτιστος.

***άνονομάτιστος** ἐπίθ. ἀνουμάτ' στους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὄνοματιστός
<ὄνοματίζω.

Ὁ μὴ λαβὼν ὄνομα: Ἀνουμάτ' στου τό 'χου ἀκόμα τοῦ
σκ'λλί. Πβ. *ἀνονοματέλλι.

άνόργωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνόργουτους βόρ. ιδιῶμ.
ἀνέργωτος Ἡπ. ἀόργωτος Πελοπν. (Λάστ.) ἀόργουτους
Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὄργωτός <ὄρ-
γώνω.

Ὁ μὴ ἐκκαφεῖς δι' ἀρότρου, ὁ μὴ ὀργωθείς ἔνθ' ἀν.:
Ἀνόργωτο χωράφι πολλαχ. Φέτους ἀπὸν τοῖς βρουχῆς ἔμ'ναν
τὰ πλειότερα χουράφια ἀόργοντα Μακεδ. Ἐμ'κι ἢ ράχ'
ἀόργουτ' Αἰτωλ. || Φρ. Ἀόργουτου χουράφ' (ἐπὶ κόρης παρ-
θένου. Πβ. διὰ τὴν χρῆσιν τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνήροτος
καὶ τὸ ἀρχ. ἀντίθ. ἀρώσιμος) Μακεδ. Πβ. ἀκαλλιέρ-
γητος 1.

άνορδίνιαστος ἐπίθ. Κρήτ. ἀουρδίνιαστους Μακεδ.
ἀρδίνιαστος Νάξ. (Τρίποδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνορδίνιαστος.

1) Ἀτακτοποίητος, ἀνευτρέπιστος Μακεδ. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Περί γέρ. (ἔκδ. Wagner σ. 109) στ. 95 «ἀνά-
πλεκη, ἀνορδίνιαστη, κρέμονται τὰ μαλλιά της». Συνών.

ἀσυγύριστος. 2) Ἀπροετοίμαστος Κρήτ.: Ἀκόμ'
εἶς ἀνορδίνιαστη; III) Ἀπρόσκλητος Νάξ. (Τρίποδ. κ. ἀ.)
Συνών. ἀκάλεστος 1.

άνόρεξα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀνάροξα Ἀνδρ. Μῆλ.
Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σύμ. ἀνέροξα Νάξ. Πελοπν.
(Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος.

1) Ἀνευ ὀρέξεως πολλαχ.: Τρώγει ἀνόρεξα. Συνών.
ἀνορεξᾶς, ἀνόρεχτα 1. 2) Ἀνευ προθυμίας, δυσκό-
λως, ἀκουσίως πολλαχ.: Ἀνέροξα κάνει δουλειὰ Μάν. Δου-
λεύω ἀνάροξα Σύμ. Τὸ κάνει ἀνάροξα Ἀνδρ. Ἀνόρεξα τση
ἤβγανε το' αἶγες (ἐνν. πρὸς βοσκήν) ΓΜαράντ. Μιχελ. 21.
Συνών. ἄγνωμα 1 β, ἀνόρεχτα 1 β. Πβ. ἀνάλα,
ἀνοστα.

άνορεξάδα ή, ἀμάρτ. ἀνεροξάδα Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (I).

Ἐλλειψις ὀρέξεως: Ἀνεροξάδα ἔχει, δὲν τρώγει.

άνορεξᾶς ἐπίρρ. Θήρ. ἀνεροξᾶς Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνόρεξα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ἀνηβουλᾶς, δι' ὁ ἰδ. ἀβουλῆς.

Ἀνόρεξα 1, ὁ ἰδ.: Ἀνεροξᾶς μου τὸ τρώω.

άνορεξᾶτος ἐπίθ. Ἀνδρ. ἀνοροξᾶτος Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ᾶτος.

Ὁ μὴ ἔχων καλὴν διάθεσιν, δύσθυμος ἔνθ' ἀν.: Σὲ
βλέπω ἀνορεξᾶτο Ἀνδρ. Συνών. ἀνόρεξος 1 β, ἀνό-
ρεχτος 2.

άνορεξένω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀποβάλλω τὴν ὀρεξιν: Ἀνορέξησε δὲ κωπέλλι καὶ δὲ
μοῦ τρώει. Συνών. ἀνορεξιάζω.

άνορεξιά ή, ἀνορεξία Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Μέγαρ.
Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνορε-
ξίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνουριξία Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνορε-
ξιά κοιν. ἀνορεξᾶ Μακεδ. (Καστορ.) ἀνουριξιά βόρ. ιδιῶμ.
ἀνουριξᾶ Ἰμβρ. ἀναροξιά Σίφν. ἀναροξᾶ Ἀνδρ. Κῶς Σύμ.
ἀνεροξία Πελοπν. (Λακων.) ἀνοροξία Piazola ἀνορο-
ξιά Μῆλ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνορεξία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ἐλλειψις ὀρέξεως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.):
Ἡ ἀρρώστια μοῦ φερε ἀνορεξιά. Δὲν μπορῶ νὰ φάω, ἔχω
ἀνορεξιά κοιν. Ἐχει μεγάλη ἀναροξᾶ Ἀνδρ. Ἀναροξᾶν ποῦ
τὴν ἔχω! Σύμ. Ἐχει ἀνορεξιά καὶ κρασαρρώστια (σκωπτικῶς
περὶ μεθύσου) Παξ. 2) Ἐλλειψις προθυμίας, καλῆς
διαθέσεως σὺνήθ.: Δὲν εἶμαι καλά, ἔχω μία ἀνορεξία Μέγαρ.
Ἐχω μὴν ἀνορεξιά ποῦ δὲ δορῶ νὰ ῥθω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

άνορεξιάζω Κρήτ. Σίφν. ἀνεροξιάζω Νάξ. (Φιλότ.)
—ΔΓουζέλ. Χάσ. 41.

Τὸ μεσν. ἀνορεξιάζω.

Ἀνορεξένω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἀνεροξιάζει τὸ παιδί καὶ
δὲν μπορεῖ νὰ φάῃ Φιλότ. Εἶναι ῥεῖς πάλι κ' ἡνορέξιασες;
Σίφν. || Ποίημ.

Μὰ λέω ἀνερόξιασες, δὲν ἔχεις μπουκκὰ πείνα
ΔΓουζέλ. ἔνθ' ἀν.

άνόρεξος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνάροξος Πελοπν. (Λακων.)
Σύμ. ἀνέροξος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.) ἀνό-
ροξος Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ὄρεξι. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Βαίγ.

